

opusdei.org

Lev XIV.: „Svatost je pro každého“

Papež se v pravidelné katechezi zaměřil na dva důležité úryvky z páté kapitoly konstituce *Lumen gentium*, která pojednává o všeobecném povolání ke svatosti v církvi, a na šestou kapitolu věnovanou smyslu a poslání zasvěceného života.

08.04.2026

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Koncilní konstituce o církvi *Lumen gentium* (LG) věnuje celou kapitolu, pátou v pořadí, všeobecnému povolání ke svatosti všech věřících. Každý z nás je povolán žít v Boží milosti, uvádět ctnosti do života a připodobňovat se Kristu. Svatost podle koncilní konstituce není výsadou pro pár vyvolených, ale darem, který zavazuje každého pokřtěného usilovat o dokonalost lásky, tedy o plnost lásky k Bohu a k bližnímu. Láska je totiž srdcem svatosti, k níž jsou povoláni všichni věřící. Tato ctnost, vlitá Otcem skrze Syna Ježíše, „řídí všechny prostředky posvěcení, je jejich duší a dovádí je k cíli“ (LG, 42). Nejvyšší úrovní svatosti, stejně jako v počátcích Církve, je mučednictví, „nejvyšší svědectví víry a lásky“ (LG, 50). Proto koncilní text učí, že každý věřící musí být připraven vyznávat Krista až k prolití krve (srov. LG, 42), jak se to vždycky dělo a děje i dnes. Tato připravenost vydat svědectví dochází

naplnění pokaždé, když křesťané zanechávají ve společnosti znamení víry a lásky a zasazují se o spravedlnost.

Všechny svátosti, a svrchovaným způsobem svátost eucharistie, jsou pokrmem, který dává růst svatému životu a připodobňuje každého člověka ke Kristu, který je vzorem a mírou svatosti. On posvěcuje Církev, jejíž je Hlavou a Pastýřem; svátost je v tomto smyslu jeho darem, který se projevuje v našem každodenním životě pokaždé, když ho s radostí přijímáme a odpovídáme na něj svým úsilím. Svatý Pavel VI. při generální audienci 20. října 1965 v této souvislosti připomněl, že Církev, aby byla autentická, chce, aby všichni pokřtění „byli svatí, to jest skutečně silní a věrní, jí hodní synové“. To se uskutečňuje jako vnitřní proměna, díky níž je život každého člověka připodobněn Kristu

z moci Ducha Svatého (srov. Řím 8,29; LG, 40).

Lumen gentium popisuje svatost katolické církve jako její konstitutivní vlastnost, kterou je třeba přijmout ve víře, neboť je považována za „nezrušitelně svatou“ (LG, 39).

Neznamená to, že církev je svatá plně a dokonale, ale že je povolána potvrzovat tento Boží dar na své pouti k věčnému cíli, kráčejíc „mezi pronásledováními světa a útěchami Božími“ (sv. Augustin, *De civ. Dei* 51,2; LG, 8). Smutná realita hříchu v Církvi, tedy v nás všech, vybízí každého k zásadní změně života, k odevzdání se Pánu, který nás obnovuje v lásce. Právě tato nekonečná milost, která posvěcuje Církev, nám svěřuje poslání, které máme naplňovat den za dnem: poslání svého obrácení. Svatost tedy nemá pouze praktický charakter, a nelze ji tedy redukovat na jakýsi etický závazek, jakkoli by byl velký,

ale týká se samotné podstaty křesťanského života, osobního i komunitního.

V této perspektivě patří rozhodující úloha zasvěcenému životu, o kterém se koncilní konstituce zmiňuje v šesté kapitole (srov. č. 43–47). Ve Svatém Božím lidu představuje zasvěcený život prorocké znamení nového světa, prožívané v přítomném okamžiku dějin, tady a teď.

Znamení Božího království, již přítomného v tajemství Církve, jsou totiž evangelní rady, které dávají tvar každé zkušenosti zasvěceného života: chudoba, čistota a poslušnost. Tyto tři ctnosti nejsou předpisy, které svazují svobodu, nýbrž osvobozující dary Ducha Svatého, skrze něž jsou někteří věřící zcela zasvěceni Bohu. Chudoba vyjadřuje plnou důvěru v Prozřetelnost a osvobozuje od vypočítavosti a zjištnosti; poslušnost má za vzor sebedarování, které Kristus učinil Otci, a osvobozuje od

podezíravosti a nadvlády; čistota je darování neporušeného a čistého srdce v lásce, pro službu Bohu a církvi.

Přijetím tohoto způsobu života svědčí zasvěcení lidé o všeobecném povolání celé církve ke svatosti, a to formou radikálního následování. V evangelních radách se projevuje plná účast na Kristově životě až ke kříži – neboť z oběti Ukřižovaného jsme všichni vykoupeni a posvěceni! Když rozjímáme nad touto událostí, uvědomujeme si, že neexistuje žádná lidská situace, kterou by Bůh nevykoupil. Dokonce i utrpení, prožívané ve spojení s utrpením Pánovým, se stává cestou ke svatosti. Milost, která obrací a proměňuje život, nás tak posiluje v každé zkoušce a ukazuje nám jako cíl nikoli jakýsi vzdálený ideál, ale setkání s Bohem, který se z lásky stal člověkem. Nechť Panna Maria, svatá

Matka vtěleného Slova, vždy
podporuje a chrání naši cestu.

www.vaticannews.va/cs.html

---

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/lev-xiv-svatost-je-pro-kazdeho/> (09.04.2026)